

Nesvobodně a s mnoha překážkami ale v rodinném kruhu

text Monika Vacková foto autorka a Jiří Vacek

KDYBY MI NĚKDO NA ZAČÁTKU ROKU 2015 ŘEKL, ŽE NA KONCI TÉHOŽ ROKU BUDEME S KOLY A S NAŠIMI DVĚMA DĚTMI SEDĚT V LETADLE SMĚR NOVÝ ZÉLAND, ASI BYCH SE MU VYSMÁLA. TOUHA POZNÁVAT SVĚT ZE SEDLA KOLA Z NÁS ANI PO DOPLNĚNÍ RODINNÉHO TÝMU NEVYMIZELA, ALE PĚŤA, NAŠE DRUHÉ DÍTKO, PŘIŠEL NA SVĚT TEPRVE KONCEM LEDNA 2015 A JEHO PŘÍCHOD NEBYL Z TĚCH BEZPROBLÉMOVÝCH. MOJE REKONVALESCENCE ZABRALA SPOUSTU ČASU A SEBRALA MI MNOHO SIL A STÁLE NENÍ U KONCE. O VELKÉ SPOLEČNÉ CESTĚ K PROTINOŽCŮM JSME VZHLEDEM K OKOLNOSTEM A VĚKU DĚTÍ, BARUNKA 3 ROKY, PĚŤA 11 MĚSÍCŮ, PŮVODNĚ UVAŽOVALI AŽ O ROK POZDĚJI.

Na podzim se mě Jirka opatrně zeptal, co jet na Nový Zéland už na nový rok. Kladnou odpověď nečekal. Já otázku uvítala. Potřebovala jsem nutně přepnout do jiného módu, a jak děti rostly a sílily, neměla jsem v ten moment obavy, že to nezvládnou.

Cíleně jsme vyhledávali letenky na Jižní ostrov do Christchurch a zpět z Aucklandu ze Severního ostrova, nejlépe na všech 90 bez-

Tak nesvobodně jsme se v přírodě jako na Zélandu ještě nikdy nikde necítili.

vízových dnů. Důležitý byl i váhový limit zavazadel, 23kg na osobu, tedy krát tři, by nám sotva pro celou rodinu, kola a vozík stačil.

Nový Zéland jsme si na první velkou rodinou cyklocestu vybrali na-prosto záměrně. V našich zimních měsících je tu léto, je to bezpečná země bez nebezpečných predátorů, lékařská péče na dobré úrovni, známá turistická a cykloturistická destinace s přírodními peckami.

Jirka už před 12 lety na ostrovech byl, ale přece jen od jeho návštěvy došlo k výrazným změnám, jak jsme zjistili při pohledu na monitor. Přehled cen základních potravin, ovoce a zeleniny nás svou výší vyděsil, ubytování jakbysmet. Přidalo se zákonem zakázané volné kempování pod pokutou 200 NZ! To nás překvapilo a zarazilo nejvíce, na stan jsme od prvních úvah spoléhali. Volání dále ale bylo silnější než jakékoliv obavy.

Nebudu dělat hrdinku, před odletem samozřejmě několik nezodpovězených otázek týkajících se dětí bylo. Dětské léky jsme pro jistotu zkonzultovali s dětskou lékařkou. Nikdy jsme tak vybavenou lékárníčku nevezli. Zabrala skoro dvě malé přidavné brašničky...

Odlet na druhou stranu světa

Čekal nás let Praha–Paříž–Kanton–Christchurch a 48 hodin na cestě. Z toho 17 hodin v Číně. V Praze při odbavení pomohli s dětmi Jirkovi rodiče, vozík jsme odbavili jako zavazadlo a Péťu jsme při přesunech nosili v nosítku na zádech. V Paříži jsme měli na přestup tři hodiny, což bylo nakonec jen tak tak a v letadle do Kantonu jsme díky Péťovi získali sedačky za stěnou, na kterou se zavěšují dětské postýlky. Tu náš synek již dávno před odletem přerostl. Místa na dvanáctihodinový let do Číny bylo pro čtyři osoby na třech sedačkách i tak dost. Děti si měly kde hrát, mohly chodit, k tomu komunikativní sousedé a dotykové obrazovky v sedačkách spoustu volného času též vyplnily.

V centru Kantonu na nás ráno čekal na první pohled luxusní, na ten druhý už klasicky stavebně odfláknutý hotel, pokoj s manželskou postelí, a dokonce bohatá snídaně. Posledním večerním mikrobusem jsme se vrátili na letiště a hodinu po půlnoci, tedy již v novém roce 2016, nabrali směr Christchurch. Čekali nás posledních dvanáct letových hodin. Barunka usnula záhy po startu a probudila se hlady až kdesi nad Brisbane a Péťu z letu dobrých devět hodin také prospal. Že bude dvoudenní cesta s dětmi k protinožcům takto na pohodu, jsme si nepředstavovali ani v těch nejrůžovějších snech.

Na druhém konci světa! Odysea začíná!

Dovolím si napsat, že jsme vcelku zkušený cestovatelé, ale spousta věcí a situací při tomto cestování s dětmi byla samozřejmě poprvé a některé situace chaotické. Poprvé jsme se zaregistrovali na server warmshower.com, abychom si v Christchurch za-

jistili pomoc ihned po příletu. Nebyli jsme si jistí, zda budou místní ochotni ubytovat nebo nabídnout zahradu rovnou pro čtyři lidi, ale hned z prvních e-mailů a vzkazů bylo zřejmé, že nám budou nápomocni. Byli jsme za to strašně rádi a zase se trochu uklidnili, zákaz stanování nad námi totiž visel stále jak Damoklův meč.

Teoreticky vzato, na přípravu cesty jsme měli celkem asi šest týdnů. Ale prakticky, samozřejmě jen pár dní. Pracovní povinnosti, Vánoce a rozloučení s rodinou zabralo většinu času, že s věcmi, které jsme na cestě testovali nebo měli nové, jsme se doma nestačili ani „vzájemně seznámit“. A tak se stalo, že se nám nezaktivovala mapa Zélandu v GPS a my jsme nebyli schopni zadat adresu prvního cíle. To jsme ještě chvíli před tím přišli na to, že jsme zapomněli na pásu jednu zadní brašnu. Naštěstí na nás v re-

klamacích čekala. Po hodině a půl jízdy podle GPS bodů jsme zjistili, že jsme na druhé straně města. Z očekávaných 15 km vznikla neplánovaná 38 km dlouhá zátěžová etapa nočním městem s příjezdem po půlnoci. Děti vše zvládly úžasně. Už od druhého večera uléhaly a vstávaly jako doma. S jetlagem problém neměly.

První dny nás vítal vítr a silný déšť, v horských oblastech mrzlo a sněžilo. Místní nepříznivé počasí komentovali. „Vše je jinak, než má být, je tu rok El Niño.“ Vystartovat do deště a chladu se nám vůbec nechtělo. Strašily mě myšlenky, že počasí tu jiné nezažijeme. Samotný start jsme o den posunuli – na 4. ledna, kdy se konečně vyčáslilo.

Velkorysý váhový limit letecké společnosti, naše obavy z cen, z dostupnosti potřeb pro Péťu, z proměnlivého počasí Jižního ostrova s jeho pověstným deštivým západním pobřežím a málo zkušeností z vícedenních cyklovýprav s dětmi způsobily, že jsme si přivezli s sebou více věcí, než bylo zdrávo. „Až přebalíme brašny, ono se to trochu zlepšší.“ Lhali jsme si sami sobě. Ale nezlepšilo. Přilepšili jsme si ještě nákupem jídla v supermarketu na následující dny a při nasednutí na kola, kdy Jirkovo bylo ještě trvale zatíženo 50kg vozíkem s tím nejcennějším obsahem, nastal těžký střet s realitou. A to jsme v tu chvíli vůbec netušili, jaké kopečky a počasí nás na novozélandských ostrovech čekají.

Kempování a jiné nocování

S dětmi nás dohnala i moderní doba. Pořídili jsme si místní SIM kartu i s daty, poprvé jsme využívali mobilní aplikace. Nutno říct, že pokrytí mobilním signálem, natož daty, bylo na Zélandu mizerné. Bez spojení s civilizací jsme bývali i několik dní.

Jedna z nejpoužívanějších aplikací byla ta s dostupnými, ideálně bezplatnými kempy. Pro přehled parádní, ale ne zrovna aktuální. První volný kemp nám padl do trasy hned první den jízdy. Po necelých 50 km jsme se objevili v rekreační zóně s velkým travnatým plácem. Péťovi jsme z bezpečnostních důvodů od prvního dne raději nechávali helmu na hlavě a věřím, že jsme mu ušetřili spoustu zbytečných škrábanců, bouchanců, modřin a boulí. On sám se s ní tak sžil, že ji po ránu vytahoval z vozíku a sám si ji dával na hlavu.

Z blízkého obytnáku sledoval naše počínání i děti seniorský novozélandský pár. Po půl hodině přišla paní s krabičkou zralých třešní. „Máte úžasné děti! Odkud jste, kam jedete, nepotřebujete něco?“ Využila jsem nabídky teplé vody do termosky. Barunka se vydala pro vodu sama. Krom plné termosky přinesla i nanuk. Ráno jsme k teplé vodě dostali 2,5litrovou plastovou lahev s pitnou vodou a Barunka zas nějakou pochutinu. Za ochotu a vše jsme moc poděkovali a nabylí dojmu, že místní si moc dobře uvědomovali, jaká je to dřina cestovat po ostrovech na kole, a natož s dětmi.

První společné stanování jsme si nechali také až na Zéland. Usínání dětí a první noc ve stanu proběhly bez problémů. Ráno vstávaly až v osm! Časem jsme zjistili, že jakmile spíme ve stanu, budí se až kolem osmé, pokud spíme někde na posteli, vstávají před sedmou. Ve stanu spávaly tak tvrdě, že je neprobudily ani silné nárazy větru, které lomcovaly stanem. Při stavění stanu děti vždy ochotně spolupracovaly. Každý jsme měli své přesné úkoly a ten, kdo měl chvilku času, odchytil Péťu.

Když nebyl v okolí našeho denního cíle kemp, zkoušeli jsme štěstí přes cyklistickou komunitu Warmshowers. To se často podařilo a my

Asi by byla jízda na kole po cyklostezkách moc monotónní, proto připravili „Kiwíci“ dálkovým cyklistům zpestření ve formě uzavřených bran a jakýchsi turniketů z trubek. Těmi bylo nutné protáhnout kola, což bylo s brašňami neproveditelné.

Projedu, nebo neprojektu s vozíkem? Úzké průjezdy nám ztěžovaly jízdu po cyklostezkách. Puriri, Severní ostrov.

měli příležitost dostat se do domovů místních a poznat jejich způsob života. Hlavně na Jižním ostrově se domy dodnes nezamýkají a po celou noc nám byla vždy přístupná toaleta.

Když byla možnost výběru, cílili jsme na rodiny s dětmi. Přestože Bára s Péťou byli a jsou parťáci, roční brácha těžko poskytl ségre zábavu s většími dětmi. Dětem jsme s sebou přivezli pár drobností na zabavení – voskovky, omalovánky, minipuzzle a plyšáka na spaní. Péťa si vystačil s chrástítkem a s kalíšky na stavění. Proto měly vždycky ohromnou radost z jakýchkoli půjčených hraček, a když se na zahradě objevilo pískoviště, klouzačka či trampolína, zářily jim oběma očima. Spokojenost se navyšovala, pokud byly děti přiměřeného věku a měly stejné záliby. U Báry to byly písničky, zpívání, tancování, a když ji nová kamarádka zapůjčila sukénku či šaty, štěstí nebralo konce. Radost ze života dětí vydržela ještě několik dní. Kromě počítání ovcí, krav, srnek, koní, lam, krůt a bůhvíčeho v okolních ohradách, bylo při jízdě na co vzpomínat.

Jednou jsme si ale od dětí odvezli pořádnou rýmu a bolest hlavy a museli jsme naše malé cestovatele pár dní kurýrovat.

Jak je známo, celý Nový Zéland je plný ohrad a plotů a jen tak někomu vlezet na pozemek bez optání majitelů jsme se neodvažova-

li a o násilném vniknutí na pozemek neuvažovali, proto když nebyla jiná možnost, hledali jsme v podvečer někoho venku u domu. Hledání zabralo i cestu na několik kilometrů. „Kiwíci“ večery na zahradě moc netrávili.

Ne každému oslovenému hned došlo, že za kolem vezeme vozík a v něm děti. Vozíky nejsou zatím na Zélandu moc populární. A těm, kteří zprvu váhali, po odhalení obsahu zjihlo srdce a nám otevřelo dveře, tedy bránu pro vstup na zahradu. Jen jednou se nám stalo, že na náš dotaz přišla negativní odpověď.

Několik nocí se vyřešilo samo, návštěva známých ve Wellingtonu nebo nabídka místních, kteří nás ten den nebo pár dní předtím někde potkali a pozvali na návštěvu.

U cyklostezek jsme předpokládali, že jednoduše nalezneme místo na stan. To bohužel ani zde tak jednoduché není. I tady jsou stezky z obou stran těsně lemované ploty a my byli rádi, když jsme po několika kilometrech našli jeden nepoužívaný vjezd na pozemek, kam se sotva vešel stan.

Druhá důležitá mobilní aplikace byla meteoradar. Sledování přicházejícího silného a několikadenního deště bylo pro nás velmi důležité. Podle situace jsme pak řešili denní etapy, změnu trasy či hle-

dali nocleh na ty nejhorší dny někde v bezpečí a suchu. Péťova první nejoblíbenější zábava byla lezení po schodech a druhá varianta byla skákání na stěny stanu, proto bychom několik dní v dešti na jednom místě ve stanu s dětmi asi dlouho nepřežili.

Cyklostezky

Nebudu se rozepisovat o těch asfaltových ve městech, nýbrž o těch v přírodě. Jejich věhlas byl na internetu velký, ale setkání hned s první z nich bylo i zklamáním. Pro dálkové cyklisty, natož rodinný tým, vhodné bohužel nejsou. Dnes frčí na Zélandu bikepacking a krátké MTB vyjížďky nalehko, podle toho vypadají i cyklostezky – štěrky, šotolina, kameny, písek. Lidé si kola na místo přivezou ideálně autem.

Profilově nenáročné cyklostezky jsou kolem kanálů spojujících jezera či na bývalých železničních tratích. Bohužel vjet na ně s braš-

praktické

informace

oficiální název

Nový Zéland, maorský běžně používaný název: Aotearoa (dříve název pouze Severního ostrova), je to konstituční monarchie, člen Commonwealthu, královnu Alžbětu II. zde zastupuje generální guvernér

hlavní město

Wellington (400 000 obyvatel)

počet obyvatel

cca 4,4 mil., převládají Novozélandané evropského, tedy britského původu, následují Maorové (cca 15 %), dále přistěhovalí Asijci a imigranti z okolních tichomořských ostrovů

úřední jazyk

angličtina, maorština

náboženství

křesťanství

časový posun

v našich zimních měsících +12 hodin, v průběhu roku se mění časový posun od +10 do +12 hodin

doprava

jezdí se vlevo

měna

Novozélandský dolar NZD, 1 NZD = 16,50 Kč (Platebními a kreditními kartami je možné platit skoro všude, z bankomatu jsme vybírali pouze jednou, a to na letišti.)

podnebí

Záleží na ostrově a době pobytu. Nový Zéland se nachází na jižní polokouli, proto tu jsou roční období našim obrácená. Nejteplejší měsíce je leden a únor a nejchladnější červenec. Nový Zéland má mírné oceánské podnebí. Zimy jsou zde mírné, průměrné roční teploty se pohybují na Jižním ostrově kolem 13 °C, na Severním okolo 18 °C. Při našem letním pobytu na Jižním ostrově se nám z počasí prošťídalo

vše, co může tento ostrov nabídnout. Silný vítr, který jako by se stále točil do protisměru naší jízdy, když začalo pršet, tak hlavně na pověstném západním pobřeží silně přšelo i několik dní v kuse a následně se objevily záplavy. Na severu Jižního ostrova jsme bojovali s ostrým sluncem a velkým teplem. Všeho bylo vždy tak nějak moc. Na Severním ostrově už počasí nebylo tak rozmanité, střídalo se vedro se silnými dešti, vítr je skoro standardem. Při změně ročního období z léta na podzim byly noci a rána citelně chladnější.

ubytování

Na Novém Zélandu bylo bohužel zákonem zakázáno volné kempování pod pokutou 200 NZD. I když toto omezení není úplně striktní a má svá pravidla, dost to znepříjemnilo cestování. Na obou ostrovech je spousta kempů spravována DOC (Department of Conservation). Několik málo z nich je zdarma (volné kempy), ty mají zpravidla jen suché WC bez tekoucí vody (voda bývá k dispozici v blízkém jezere či potoku), další kempy jsou za poplatek 6 NZD/os. (těch je asi většina – zde bývá tekoucí voda, ale může být pitná až po převaření), pak kempy za 10 NZD/os. (kde může být k dispozici i kuchyňka a lednice). Existují i kvalitnější vybavené a servisované DOC kempy, kde cena bývá kolem 15 NZD/os. V oficiálních kempech je možnost pronájem buněk (malých chatek). Dále narazíte na rekreační arey s možností kempování či kempy různých organizací (jachtařský klub, ragbyový klub atd.). Další možnosti jsou rozšířené Bed and Breakfast, kde počítejte s cenou od 120 NZD za noc, hotely a motely. Ceny ubytování jsou ale vysoké. Mimo

Díky nekončícím plotům a soukromým pozemkům jsme brali k odpočinku jakékoliv místo u silnice. Děti jsme nemohli spustit z očí, provoz na silnici byl velký a rychlý. Jižní ostrov.

turistické oblasti jsme viděli nejnepříjemnější nabídky kolem 70 NZD pokoj a noc. Novozélandané holdují cyklistice, proto je tu slušná základna členů klubu Warmshowers (WS), samozřejmě čím menší město či vesnice, tím menší šance na tento typ pomoci s ubytováním. V sezoně pak může být obsazeno, cyklistů je tu spousta. Ale zažili jsme i hostitele, kteří pomáhají, jak se dá, a stalo se, že se večer na WS setkali i 10 cyklistů.

odpadky

Odpadkových košů je na ostrovech celkově málo. Nejednou se nám stalo, že jsme odpadky vezli i 150–200 km, než jsme našli veřejný odpadkový koš. Místní kupují odpadkové pytle v supermarketech, které se vztahují k jednotlivým okresům, po naplnění je nechávají ve svozový den před branou u silnice u svého pozemku. Pro cyklisty je toto řešení dost nepraktické. Podél silnic se válí překvapivě velké množství odpadků, především rozbité skleněné lahve, žádné se totiž nevykupuji zpět.

pítka s pitnou vodou: jsou celkem rozšířené po obou ostrovech, v centrech měst, na dětských hřištích, v parcích užitečné „free“ mobilní aplikace

kempy

CamperMate, Camping NZ, NZ DOC Campsite Finder (poměrně nepovedená app, ale třeba se zlepší)

počasí

Weather Underground (předpověď na nejbližší dny), Rural Weather (obsahuje šikovný meteoradar) aktuální pozice/navigace: Maps.me aplikace Warmshowers aplikace místního mobilního operátora: my používali SPARK (dříve Telecom NZ) – dobré pro pozice wifi spotů, přehled

o provolaných minutách a odeslaných SMS

při cestování s dětmi

dětská hřiště: Jsou, dá se říct, ve všech městečkách a vesnicích, kterými projedete. Někdy je jich i více blízko u sebe. Pověštinou vypadala zánovně, nejspíš proběhl boom jako u nás.

grilování: V některých parcích, u dětských hřišť nebo u jezer či moře se začínají po vzoru Austrálie objevovat veřejné plynové grily, které jsou k dispozici zdarma. Je třeba po sobě uklidit, což se bohužel ne všude předchozími návštěvníky podařilo. **moře:** Často je díky odlivu přes den vzdálené plážím a šance mít vodu na kraji pláže je v brzkých ranních hodinách nebo večer.

nakupování v supermarketech: Děti si velice oblíbily nákupní vozíky s místy pro dvě děti (kombinace 2 miminka, 1 větší dítě a jedno miminko nebo sedátka pro dvě děti). Řetězec Countdown nabízí pro děti při nákupu 1 ks ovoce zdarma (jablko, banán, hrušku).

opalování: Pozor na slabou ozonovou vrstvu. Slunce, i když je pod mrakem, má stále sílu a rychle se můžete spálit. Používejte pro děti i pro sebe UV faktor 50. Zkušenosti nejen naše, ale i ostatních cyklistů byly, že faktor 25 či 30 opravdu nestačí.

praktické jsou i repelenty: Písečné mušky nebo komáři otravují skoro všude.

webové odkazy

www.newzealand.com, www.otagocentralrailtrail.co.nz, www.doc.govt.nz/otagorailtrail, www.doc.govt.nz, nzcycletrail.com

Jediné setkání se čtyřčlennou cyklocestovatelskou rodinkou. Německá rodina z Halle s dětmi starým 1 a 4 roky. Kdo z nás má větší náklad? Otago Central Rail Trail, Jižní ostrov.

nami a vozíkem je rovněž výzva. Hned u prvního vjezdu na cyklostezku jsme málem odpadli. Asi by byla jízda na kole moc monotónní, proto připravili „Kiwíci“ dálkovým cyklistům zpeštění ve formě uzavřených bran a jakýchsi turniketů z trubek. Těmi bylo nutné protáhnout kola, což bylo s brašnami neproveditelné, a odpojený vozík následně protlačit pod nízkou tyčí vedle. Zaplatpánbůh, zde nám to vždy na milimetry vyšlo. Horší to bylo při přejezdu „retardérů“, které zabraňovaly zvířatům dostat se ven z pastvin a koridorů. Kola ještě celkem dobře přeskákala položené trubky či betonové hřebeny, ale nikdo už nepřemýšlel o šířce vozíků, které tudy taky tu a tam projedou. Někde neměly šanci se vecpat. Pak nezbylo než doufat, že vedlejší brána bude otevřená. Pokud otevřít nešla, zámku zde bývalo také hodně, pak nás čekalo vše odstrojit, děti vyndat, vozík přenést přes plot, vše vrátit na svá místa a zase kus cesty pokračovat. Někdy na sebe přejezdy narážely i po pár metrech. Jako by nestačilo, že ani povrch vhodný pro těžká kola nebyl, buď cestu tvořila souvislá vrstva velkých kamenů, nebo měkká, několikacentimetrová vrstva písku, kde se obtěžkaná kola i vozík bořily. Někde se ještě kaménky lepily na pláště a dřely pod blatníky. Po těchto zkušenostech jsme se chtěli cyklostezkám raději vyhýbat. Jenže, ono nám to stejně nedalo a vždy jsme si jeli blížkou, místními opěvovanou, stezku vyzkoušet. Vrcho-

lem byla stezka z Kaikohe do Okaihau. Asi nejhezčí stezka, kterou jsme jeli, ale s nejhorším přístupem. V průjezdu pro kola je uprostřed postaven sloup! A vedlejší brána trvale zamčená. Nadávali jsme jak špačci a vozíky přes toto ztížení přenesli asi čtyřikrát. Poté jsme to vzdali, tolik sil ani trpělivosti jsme neměli. Vedle našťěstí vedla prašná silnice. Jinde toto vysvobození chybělo.

Doprava a infrastruktura

Na Jižním ostrově jsme se pohybovali v hlavní turistické sezoně a podle toho také vypadaly hlavní a turistické tahy. Chvíli jsme přemýšleli, že bychom jeli po vedlejších cestách, ale to nás po pár zkušenostech brzy přešlo. Prašné a kamenité cesty nám jízdu velice ztěžovaly a my při už tak šnečí jízdě kolem 10–15 km/h ještě ubírali na rychlosti. Pokud tedy nebyla jiná asfaltová alternativní cesta, museli jsme chtít nechtě na hlavní silnici. A když tato hlavní byla jedinou silnicí v okolí či hlavní turistickou spojnicí, šňůra aut od rána

do večera nebrala konce. Easygoing mládež v autech či v autobusech byla také samostatnou kapitolou ostrovního cestování. A když si nás ještě fotili z každého druhého auta zrovna v těch nejtěžších chvílích našeho putování, připadala jsem si chvílemi jako lovná zvěř.

Severní ostrov je mnohem více osídlen a také mnohem více protkán silnicemi, kde se tu a tam dala vybrat alternativní, méně frekventovaná cesta do našeho cíle. To bylo radosti z klidného cyklocestování! Nečekejte tu ale žádné polní cesty či zkratky lesem ze vsi do vsi, to tu bohužel neexistuje, a když už to vypadá jako polní cesta obehnaná nikdy nekončícími ploty, je hned u sjezdu z hlavní označena cedulí „No exit“. Na severu nás trápilo neustálé stoupání čím dál víc. Nestály nám v cestě extra vysoké kopce, ale fakt, že drsný asfalt na Zélandu má velký valivý odpor a cesty jsou směřovány nejpříkřejším stoupáním na vrchol, zavinil, že jsme bývali my dva po denní etapě zmoženi jak koně. Děti na tom byly večer naopak velice

Velký valivý odpor a cesty vedoucí nejpříkřejším stoupáním na vrchol zavinily, že jsme bývali my dva po denní etapě zmoženi jak koně. Děti na tom byly večer naopak velice dobře. Plné sil a energie chtěly řídit a hrát si s námi. A my si přáli pouze jediné – padnout do „postele“.

dobře. Plné sil a energie chtěly řídit a hrát si s námi. A my si přáli pouze jediné – padnout do „postele“. Občas neřešitelná situace.

Poslední měsíc jsme byli díky ostrému slunci, profilu trasy a z neustálého hledání noclehu totálně unavení a mě nekončící ploty, pořád ty stejné zavřené brány a značky „No exit“, „Private property“ či „No Camping“ přiváděly do šílené depky. Fakt, že nemohu zajet na místo, které se mi kdesi v dále líbí, či vyjít si jen tak do lesa bez toho, abych musela zastavit na konkrétním parkovišti, odkud vychází oficiální trek okolní krajinou či lesem, byl pro nás Evropany také šálek silné kávy.

Chodci doprovázení toaletami

Na Zélandu se strašně řeší, aby si nikdo náhodou neulevil jen tak někde u cesty, z tohoto důvodu potkáte skoro všude vybavené veřejné toalety. Toalety jsou zdarma a povětšinou čisté. Tedy pokud k nim před vámi nedorazí vícero čínských turistů naráz, to jsou poté k nepoužití. Úlet z našeho pohledu, ale novozélandská realita, byla

situace, kdy auto s toailetou na vozíku s cedulí „chodci“, doprovázelo asi 50 chodců jdoucích po kamenité cestě hned vedle krajnice. Auto čekalo po pravidelných intervalech u silnice, aby si chodci ulevili. Za celé tři měsíce jsme neviděli nikoho řešit toaletu mimo veřejné WC. Když

jsme si potřebovali během jízdy odskočit, připadali jsme si jako kriminálníci. I naše Bára byla nakonec tak zblblá, že se postupem času bála chodit čurat do trávy. „Mami, a nebude se nikdo zlobit?“ Tak nesvobodně jsme se v přírodě jako na Zélandu ještě nikdy nikde necítili. Bylo to trochu v kontrastu s realitou – desítky milionů vyměšujícího dobytka všude kolem, plné příkopy odpadků, stará kouřící auta a další a další. Ne vše je tam prostě ECO, jak se na první pohled zdá.

Nejen negativa

Nejčastější naše denní etapy byly mezi 50–80 km. Dvakrát jsme jeli i přes 100 km za den, z čehož jsme radost neměli, ale okolnosti nás k tomu donutily. Když jsme projížděli ve vesnici či v městečku kolem dětského hřiště, Bára okamžitě avizovala, že je nutné zastavit, a Pěta po pár týdnech byl na hřištích také jako doma. Nový Zéland nebyl jen o negativěch. Krásná příroda, občas krásné počasí, na mnoha místech krásné pláže, děti koupání v moři milovaly, noční obloha, která uchvátila Báru, nebo na obloze chybějící kondenzační čáry letadel nám pobyt zpříjemňovaly. A když jsme potkali německou rodinku ve stejném složení, byli jsme všichni rádi, že v té dřině nejsme sami.

Nesmíme zapomenout na Novozélandčany, kteří nám mnohokrát neskutečně a nezištně pomohli a mnoho dní a večerů tak zpříjemnili, že na ně nikdy nezapomeneme. Bez nich by cestování po jejich zemi bylo mnohem náročnější. Bára si díky nim osvojila i několik obrátů v angličtině. Nejde se zmínit o všech, ale setkání probíhala hodně podobně. Skoro všichni Novozélandčané vlastní dům, obytný vůz, jachtu či loď a hlavně kolo, na kterém mají spoustu zkušeností, proto jsme od nich denně slyšeli komentáře, že jsme „mad“ a „crazy family“, až ke sloům chvály a obdivu „huge respect“.

Asi největší trn z paty nám vytrhl Stephen. Zastavil nás kdesi u Cape Reinga a podal vizitku se slovy: „Mám prázdný velký dům na kraji Aucklandu. Budu rád, když přijedete.“ Proti plánu jsme u něj zůstali bydlet skoro celý týden před odletem. Pomohl nám naprosto se vším. Sehnat krabice, obaly, zabalit, chodil s dětmi na dětské hřiště, vařil nám snídaně a večeře, koupil dětem do letadla omalovánky a nakonec nás odvezl i na letiště. Na otázku, proč to všechno pro nás dělá, odpověděl: „Je bláznivé cestovat na kole se ženou, a ještě bláznivější mít s sebou malé děti. Vy musíte být tak strašně unavení, že nemůžu jinak než vám pomoci a nechat vás odpočinout.“